

Mézeskalács

66. évfolyam • 2018. április • Ára 50 dinár

Köszöntő

Kedves Gyerekek!

Mézes Marcipán, Elemér, a hör-
csög és Ödön, a sün ámulattal vette
szemügyre a húsvéti rajzpályázatra
beküldött alkotásaitokat. A beérke-
zett rajzok közül jó néhány szolgált
kiindulópontként a húsvéti tojások
megfestéséhez az erdő lakói számá-
ra. Időközben számos tojásfestési
technikát sajátítottak el. Az erdei mű-
helyben a márciusi nagytakarítást
követően áprilisban minden készen
áll arra, hogy a kertben megkezdjék
az ilyenkor szokásos tevékenységei-
ket. A szeszélyesnek, bolondnak tar-

tott hónap ugyanis végre elhozza az
igazi tavaszi meleget is.

A különleges járművekről készült
alkotásaitokat is elraktározták az
erdei állatok. A kocsis és a léggömb
elkészítése mellett hamarosan
újabb tervrajzok is lesznek, amelyek
segítségével elkészülhet a tökéletes
jármű. A messzi medvehagyma-
mezők így egyre közelebbinek tűn-
nek...

Rajzpályázat és Szárnycsapat

– Anyukám
– Az én városom\falum

Fedőlap: Bicskei Anikó képzőművész alkotása

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm
Tartomány

Magyar
Nemzeti
Tanács

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a
Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:
Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Török Erna** ■ Lektor: **Töröcsik Rozália** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■
Munkatárs: **Fehér Ildikó** ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Elérhetőség**
– telefon: 021/457-100, honlap: www.jopajtas.com, e-mail: mezes@magyarszo.rs ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrünk meg és nem
küldünk vissza. ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya: 021/557-304 ■ e-mail: plasmam@magyarszo.rs
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tipnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Petőfi Sándor

Mi kék az ég!

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld föld felett, kék ég alatt a
Hangos pacsírta fütyörész:
Dalával a napot kicsalta,
A nap rá gyönyörködve néz.

Mi kék
Az ég!
Mi zöld
A föld!
Zöld a föld, kék az ég, tavasz van...
És én oly sült bolond vagyok,
Hogy idebenn a szűk szobában
Kadenciákat faragok!

Eperjes, 1845. április

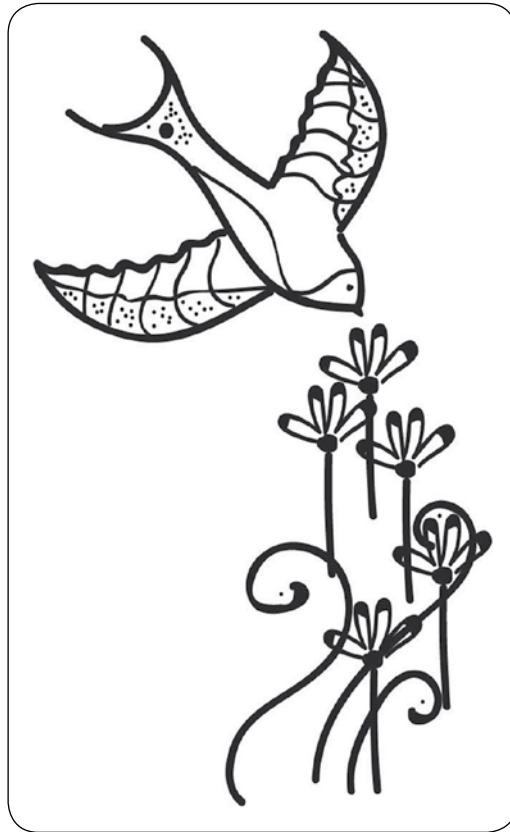
Vastag Kornélia, 4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

A fecske

A fecske gyakran megjelenik számos dalban, versben és mondókában is. A népi hiedelmek hosszú időn keresztül isten madarának tekintették, és nagy tiszteletben részesítették. Mindenhol örömmel nézték, ha fészket rakott az eresz alá. Úgy tartották, hogy szerencsét hoz a házra és annak lakóira. A fecskét nagy előkészületekkel várják tavasszal. Egy erdélyi szokás révén nagypénteken a gyerekek kitarírták az ott hagyott fészkeket és kalácsdarabokat tesznek beléjük. A kalotaszegi gazdák leveszik kalapjukat és úgy köszöntik az első fecskét. Általános hiedelem volt, hogy aki bármilyen kárt tett a szent állatban, vagy leverte a fészket, azt hamarosan szerencsétlenség érte. Palóc vidéken azt mondták, hogy a fecske tüzet visz arra a házra, ahol a fészket leverték. Szatmári népgyógyászok szerint a szeplős lányok, hogy megszabaduljanak szeplőiktől, tavasszal az első fecske megpillantásakor – miközben tenyerükkel törölgeték arcukat – hangosan kiabálva ismételték a következő mondókát:

Fecskét látok,
szeplőt mosok,
hónom alá csapok.

Tavaszi mondókák

Ákom, bákóm,
berkenye,
szagos húsvét
reggele,
leöntjük a virágot,
visszük már
a kalácsot!

Gyere tavasz, várva
várlak,
Hozz zöld ruhát fának.
Fújj szél, meleg szél,
Jön a tavasz, fut a tél.
Csipcsirip, csipcsirip
Kikelet kivirít.

Szedtem virágot,
Sárga tulipánt,
Fehér rezedát.
Valakinek odaadom,
De előbb még
megszámolom.
Ha neked jut
tizenhárom,
Te leszel a párom!

Bidres-bodros bárány

Kodály Zoltán

Bid - res bod - ros bá - rány, Sza - lag van a lá - bán. A nya - ká - ban
Úgy sé - tál a bá - rány, Mint egy kis ki - rály - lány, Ké - nyes - ke - dő

6 csen - gő, Ve - zet - ge - ti Ger - gő. Ger - gő sem ak - kár - ki, Ő meg a
faj - ta, Új ru - ha van raj - ta.

12 ki - rály - fi, kin - cse ki - rály - sá - ga, Ki - csi bá - rány - ká - ja.

Bidres-bodros bárány, szalag van a lábán.
A nyakában csengő, vezetgeti Gergő.
Úgy sétál a bárány, mint egy kis királynő.
Kényeskedő fajta: új ruha van rajta.
Gergő se akárfi! Ő meg a királyfi,
S kincse, királysága: kicsi báránycája.

Szabó Lőrinc

A szél meg a nap

Licskes-lucskos öreg bácsi,
Hujj, hujj, én a szél vagyok!
Kék udvarban seprűjével
Megkergette a napot.
Szél mondta: Hujj, hujj, hujj!
Nap mondta: bujj, bujj, bujj!
Szél kergette,
utolérte,
jól megverte a napot;
megkergette,

utolérte,
jól megverte,
összetörte,
kék udvarból kiséperte,
kendőjébe bekötötte,
mondjátok meg: hová tette?
Zsebre tette a napot.
Zsebre tette? Zsebre ő!
Azért van most rossz idő.

Tavaszi.

Erdélyi Vivien, 2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispiac

Juhász Magda

Tavaszi futár

Hegyről le a
völgybe,
fut, szalad a
patak,
elviszi a jó hírt,
hogy itt van a
tavasz.
Nem fárad a
lába,
sziklák között,
kavicsokon,

vidám táncát
járja.
Aztán lent a
völgyből,
búcsút int a
hegynek,
és egy folyó
lágú ölében,
végre
megpihenhet.

Tavaszi.

Fodor Inez, 2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispiac

Móra Ferenc

A fecskék

Egy áprilisi reggel édesapánk csendesen kinyitotta a szobánk ajtaját, és közben ébresztgetett bennünket:

– Halljátok csak, ti álomszuszekok, vendégeink érkeztek az éjszaka! Hallgassátok csak, hogy köszöntenek benneteket!

A tornácról a hajnali csendességben édesen csicsergett be a köszöntő:

Fittyfritty, fittyfritty,
kikelet kivirít,
Terike, gyere ki,
Ferike, gyere ki,
csicseri, csicseri!

Megjöttek a fecskéink!

Még abban az órában hozzáfogtak a fészekrakáshoz. Az eresz szögletében ragasztották meg gömbölyű kis fészket maguk gyúrta sárból, szalmatöreből. Nincs az a kőművesmester, aki fürgébben dolgozna náluk. S ahogy a sarat hordták, rakták, simították, gömbölyítették, minden mozdulatuknál mondtak valamit:

- Vakolat van-e még?
- Van elég.
- Add errébb!
- Fuss szalmáért, picike!
- Hozom én ízibe!
- Hocc ide!
- Cvikk, cvikk, cvikk!

- Mi tetszik?
- Jó ebéd tetszenék.
- Mi legyen az ebéd?
- Bogaracska, legyecske,
- Kis fecske, gyere csak a kertbe, gyere, gyere, gyere!

Azzal huss! – ki a kertbe, ahol igazán terített asztalt találtak. Csak a szájukat kellett tátogatni: szinte magától hullott bele a sok bogár. El is pusztították őket egy hét alatt úgy, hogy aranyért se lehetett volna egyet se találni közülük. Még az utcánk tájékáról is eltakarodott a sok bogár, olyan rendet tudtak tartani a mi kis zselléreink.

Mese a fecskéről

(román népmese)

Hajdanában, réges-régen, olyan régen, hogy már az idejét sem tudja senki, élt egyszer egy szegény asszony. Csak egyetlen gyermeke volt, egy aprócska, vékony csontú kislány, akit Fecskének becézett.

Ez a kislány örökösen dalolt, nótázott. Hiába szólt rá az anyja többször is:

– Elég legyen már, kis Fecske! Hagyd abba! Fáradt vagyok, pihenni szeretnék!

– Ha nem tetszik, ne hallgassa! – nyelvelt vissza a kislány, s annál harsányabb daloláskba kezdett. Jócskán fel volt vágva a nyelve.

Egy reggel, még alig pitymallott, de a kis Fecske már talpon volt. Fekete ruhát vett magára – melyre édesanyja kék karöltös-ujjat vart az este –, és fehér kötényt kötött eléje. Alighogy felöltözött, nyomban nótázni kezdett a legélesebb hangján.

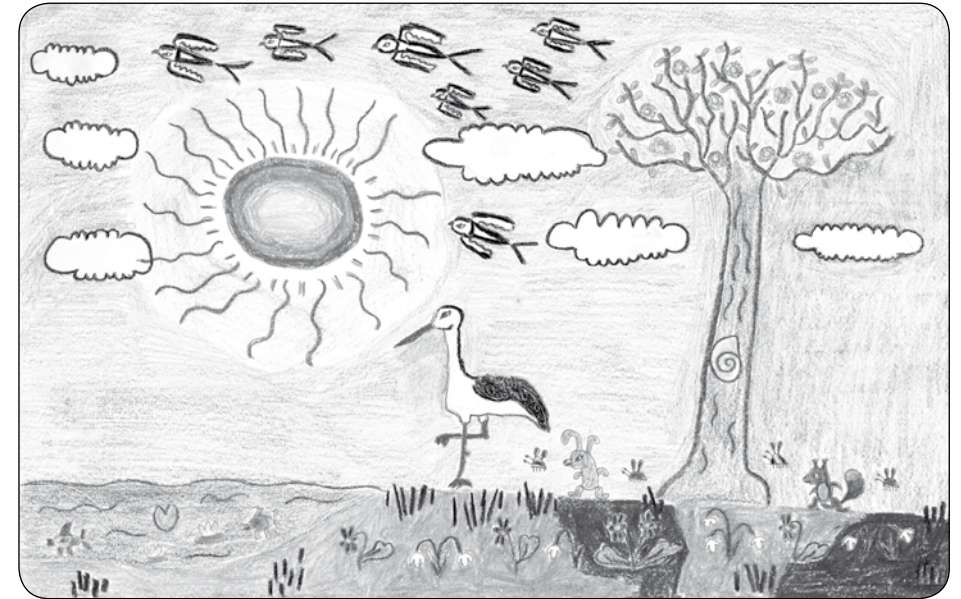
A szegény asszony még aludt volna szívesen, de felriadt a hangos énekszóra.

– Kislányom, kislányom... – sóhajtott fel bosszúsan, majd így folytatta: – Miért nem születted inkább dalos madárnak!

És láss csodát, abban a szempillantásban kék szárnyú, fekete tollú kismadár repült ki a szobából. Fehér mellénye megvillant egy pillanatra, s aztán szélesebben tovaszállt...

Estére azonban visszatért, és az ablak fölé, az eresz alá fészket rakott. Ott élt madár alakban, s minden hajnalban hangos énekszóval köszöntötte az édesanyját.

Sok, sok ködbevesző esztendő telt el azóta. A fecske ma is az emberek közelében, az eresz alá rak fészket, és kora reggel hangos csiviteléssel ébreszti a ház népét. Azt mondják, szerencsét hoz annak, aki szívesen hallgatja ficsergését. Ez így igaz, hisz aki fecskeszóra ébred, és kel ki ágyából, az idejében foghat munkához, s nem telnek napjai hiábavalóan.

A tavasz hírnökei

Olajos Teodor, 2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Fény és szín

Majdnem minden fény a Napból érkezik hozzánk. A napfény adja számunkra a nappalokat, és hiánya okozza az éjszakákat. Ahogy a Föld forog a tengelye körül, a Nappal szemközti oldalán világos, az ellenkező oldalon pedig sötét van.

A fény egyenes vonalban terjed. Nem tud megkerülni semmit. Így keletkezik az árnyék az útjában álló tárgyak mögött. Az olyan tárgyakat, amelyeken áthatol a fény, mint például az üveg, átlátszónak hívjuk. Az olyan tárgyakat, amelyeken a fény nem tud áthatolni, átlátszatlanoknak nevezzük.

A fénytörés

1666-ban Isaac Newton a napsugár útjába egy csiszolt üvegdarabot, más néven prizmat tett. A prizmán átlátható fény a szivárvány színeire bomlott fel. Newton fölfedezte, hogy a közönséges fehér fény sokféle szín keverékéből áll.

Mi hozza létre a szivárványt?

Amikor a nap átsüt az esőfüggönyön, gyakran szivárványt látunk, mert minden vízcsepp parányi prizmaként viselkedik. Az esőcseppek felbontják a napfényt

A fekete világűr

A Földet körülvevő világűr teljesen sötét, mert nem tartalmaz port vagy vízcseppeket, amelyek visszavernék a fényt. A Hold egyáltalán nem bocsát ki saját fényt. Csak azért láthatjuk, mert visszaveri a Nap ráeső fényét.

a különböző színekre, és így jön létre a szivárvány. A szivárvány színei mindig ugyanabban a sorrendben láthatók.*

A földről a szivárvány ív alakúnak látszik, a repülőgépből pedig körnek.

A visszaverődő fény

A fény is „visszapattan” a felületekről, mint ahogy a labda a falról. Ezt hívjuk fényvisszaverődésnek. Ha zseblámpával egy tükörbe világítasz, láthatod, ahogy a fény visszaverődik. A fény, amit látsz, mind visszavert fény.

„Vörös posztó?”

A legtöbb állat nem lát színeket. A bika is csak azért támad a vörös anyagra, mert lengetik előtte, és nem azért, mert vörös.

A légkörbe belépő napfényt millió parányi porszem és vízcseppecske veri vissza. A moziban azért látod a vetítő és a vászon közti fénysugarakat, mert a levegőben lévő por visszaveri a fényt.

Mindennél gyorsabb

A fény olyan gyorsan halad, hogy egy másodperc alatt majdnem nyolcszor kerülhetné meg a Földet. A fény az általunk ismert leggyorsabb dolog.

Miért látunk színeket?

Azért látunk különböző színeket, mert a tárgyak eltérő mértékben nyelik el és verik vissza a rájuk eső fényt. Amikor csillog a hó, az összes fény szórطان verődik vissza, ezért látszik a hó fehérnek.

A piros virágok azért látszanak pirosnak, mert a fény vörös részét verik vissza, a többit viszont elnyelik. A zöld autó a fény zöld részét veri vissza, a többit pedig elnyeli. Ezért látszik zöldnek.

(Forrás:

Usborne enciklopédia gyermekeknek)

Nem mindig látjuk a szivárvány összes színét

Pálcika, ha elindul

(Részlet)

Fűrész úr

Komor léptekkel járta a várost Fűrész úr, és még komorabban nézelődött. Összeszaladt a szemöldöke, a szája lebiggyedt. Megállt egy didergő hársfa előtt, és azt mondta:

– Na, ezt majd ma délután.

Már tovább is lépdelt a félelmetes Fűrész úr. A következő sarkon megállt egy platánfa előtt, és azt mondta síri hangon:

– Ezt majd holnap!

Továbblépdelt Fűrész úr, de csakhamar megállt egy juharfácska előtt.

– Ezt a legjobban most szeretném, de majd csak holnapután kiskedden.

Fűrész megállt Daru Dénes előtt.

– Na, te nagy fa, téged most fűrészlelek ketté!

– Majd mindjárt a levegőbe lógtalak, Fűrész uraság! – dörrent rá Daru Dénes, akinek a vállán addig Varjú Vili tollászko-dott, de erre riadtan elrepült ő is.

– Ja, bocsnát. Tévedés. Félreértés – hebegte Fűrész úr, majd meglepő gyorsasággal hagyta el az építkezés környékét.

De a megijesztett fák dideregtek, vacogtak, a halálra készültek. Fűrész úr közben hazatolatott, és kéjesen reszelgette, élesítgette a fűrészre rémes fogait. Mind a 100-at. Ja, és az 1 bölcsesség-fűrészfogat is, ami a legkésőbb nőtt ki a fűrészén. Ám nem tudta, hogy Pálcika mindent látott, és bátran, meg-megremegve kö-

vette őt a házáig. S nemcsak követte, de be is csöngetett hozzá. Jaj, a csengőnek fűrészhangja volt! A komor Fűrész úr el-tátotta a száját, amikor Pálcikát meglátta az ajtóban.

– Fűrészlejek ketté, Pálcika? – kérdezte aztán kedvesen. – Nagyon, nagyon szívesen!

– Nem, dehogyis, Fűrész úr. Engem nem kell kettéfűrészelni. Sőt, nem szabad bántani a hársfát, a platánt, a juhart, az akácot és a többi fát sem.

– Hát akkor mit vagy kit fűrészlejek? – kiáltotta dühösen a rettenetes Fűrész úr.

– Jöjjön, megmutatom – intett Pálcika, és Fűrész úr annyira elcsodálkozott, hogy engedelmesen követte Pálcikát. Útközben köszöntek Oszlop Ottónak és a tüszögő Vonó bácsinak, haaaaapci. Pálcika egy fához vezette Fűrész urat. Gesztenyefa volt szegény, míg élt, de az

idei nyáron valamiért kiszáradt. És most ott szomorkodott csupaszon és szárazon a többi zöld levelű, eleven fa között.

– Őt fűrészeld ki, kedves Fűrész úr. Ha van kedved hozzá, föl is darabolhatod – ingatta a fejét Pálcika. Fűrész úr jó nagyot kiáltott örömeiben, és máris hozzálátott a dologhoz. Fűrészelt, vágott, nyesett, darabolt. Szállt a forgács, mint a hó. Pálcika nagyot sóhajtott. Fűrész úr egy időre talán elfeledkezik a többi fáról.

A Szalonna Rablók

Amikor Pálcika egyszer újra az erdőben bandukolt, a végzete összehozta a Szalonna Rablókkal. Ezek a fickók nagyon ravaszak és kegyetlenek voltak, mert csak szalonnát raboltak. Szalonna Ilona szerencsétlen rokonságát fosztogatták. De még a kolbász vagy a virsli se kellett nekik. Ragyoghatott a szalonnák mellett aranykarkötő vagy ezüstnyaklánc, gyémántos kitűző, smaragdos fülbevaló, a legfinomabb svájci csoki, kisautó, nagy autó, kisbaba vagy nagy baba, a Szalonna Rablók csak a szalonnát rabolták el. Sitty, sutty, már dugták is a zsákjukba a betyárok, és iszkiri, iszkiri. Amikor Pálcika találkozott a Szalonna Rablókkal, jókedvükben találta őket. A zsványok kurjongatva sütogettek szalonnákat egy tisztáson. Meg is kínálták Pálcikát, de ő köszönte szépen, nem kért a sült szalonnákból.

A nem varázslás

Egyszer Pálcika találkozott egy varázspálcával. Hú, a varázspálcá milyen ügyes volt! Varázsolt nyuszit. Varázsolt igazi mi-

nyont. Varázsolt nagyfülű írót. Varázsolt bolhás kiskutyát. Tíz bolhája volt a kutyusnak, az külön varázslás volt.

– Állj, állj! – kiáltott Pálcika. – Nekem is van azért tudományom!

– Ugyan, mi a te tudományod? – biggyesztette a száját a varázspálcá.

– Na, kérlek, én ilyen varázslást tudok – mondta Pálcika, és már mutatta is, mire gondol.

Ugyanis megpillantott egy icipici hangyát, aki a szék támláján billegett, és szeretett volna átjutni az aszalterítőre, mert maradt ott néhány ízletes mirzsi-morzsa falatka. Pálcika az asztal és a széktábla közé nyújtózott, itt is és ott is kitámasztotta magát, éppen olyan lett, mint egy pálcikahíd. A hangyapajtás gyorsan át is futott rajta morzszágnak.

A varázspálcá csak pislogott, hogy: ez is valami? Nem is varázslás. Nem is bűvészkedés. Csak egy kis átnyújtózás inentől oda, onnantól ide. Na és?

– Ez nem is varázslás – dünnyögte sértődötten.

De azért látszott, hogy irigykedik, hogy ilyesmi neki soha nem jutott az eszébe. Egy hangyácskának enni adni. Például.

Mi a nagyobb?

A kupac nagyobb, mint Pálcika.

A rakás is nagyobb, mint Pálcika.

A halom is nagyobb, mint Pálcika.

A domb, hát persze hogy nagyobb, mint Pálcika.

A hegy, nahát, az nemcsak Pálcikánál, de mindennél nagyobb.

De amikor Pálcika fölmászik a hegy-csúcsra, már ő a legnagyobb. Igaz, onnan, arról a legnagyobbról le is kell jönni.

Darvasi László

Színtündérek

A Sárga Tündér egy felhőn csücsült, és a jobb kezében három színes üveggolyót görgetett körbe-körbe. Az egyik golyó sárga volt, a másik kék, a harmadik piros. Megjelent a Piros Tündér, és rákiáltott:

– Hát te meg mit csinálsz?

– A Színvarázs golyókkal játszom. Látod, milyen szépek, ahogy egymás körül forognak?

– Hiszen tudod, hogy ezekkel nem szabad játszsanunk! – sápirozott a Piros Tündér.

– De annyira unatkozom! – sóhajtott a Sárga Tündér.

– Aztán ha véletlenül leejted valamelyiket, a földön eltűnnek a színek!

– Ugyan már! Szerintem ez nem is igaz!

– Rendben van. Ne higgy nekem! – húzta fel az orrát a Piros Tündér – Majd jön a Fehér Fény, és akkor nagy baj lesz!

– Én nem félek a Fehér Fénytől! Ide nézz! – kiál-

tott a Sárga Tündér, és abban a pillanatban ledobta a kék üveggolyót a felhőről.

– Mit csináltál! – sikított a Piros Tündér.

Ahogy a kék üveggolyó földet ért, ezer darabra tört, és a földön eltűnt a kék szín.

Meg a zöld. Meg a lila. Meg a türkizkék. Meg a barna.

Ekkor megjelent a Kék Tündér.

– Láttátok? Láttátok?

– Eltűntek a színek! – sírt a Piros Tündér – Sárga Tündér ledobta a kék üveggolyót a földre, és az ezer darabra tört!

– Én nem tudtam... – dadogott a Sárga Tündér.

– Mit nem tudtál? – nézett rá mérgesen a Piros Tündér.

– Nem tudtam, hogy ennyi szín el fog tűnni – zokogott a Sárga Tündér.

– Nem tudtad, hogy a zöld a kék és a sárga keveréke? – morgott a Kék Tündér.

– A lila pedig a kék és a piros keveréke? – szipogott Piros Tündér.

– A türkizkék a kék és a piros keveréke! – nézett szomorúan a Kék Tündér.

– A lila meg a sárga keveréke viszont a barna! – pityergett a Piros Tündér.

Ekkor érkezett meg a Fehér Fény.

– Mi történt? – kérdezte.

– A Sárga Tündér ledobta a kék Színvarázs üveggolyót a földre, és az ezer darabra tört – jajgatott a Kék Tündér.

– És most eltűnt a földről a kék, a zöld, a lila, a türkizkék, és a barna szín – nézett mérgesen Sárga Tündérré Piros Tündér.

– Értem – bólintott a Fehér Fény – Csak egyvalamit felejtetek el – mosolygott.

– Mit? – kérdezte meg-hökkenve a Sárga Tündér?

– Azt, hogy a színek nem a Színvarázs üveggolyókban vannak, hanem bennetek!

– Akkor miért tűntek el, amikor eltört a kék üveggolyó?

– Mert van még egy nagyon fontos dolog, ami kell ahhoz, hogy lássuk a színeket! – bazzsalygott a Fehér Fény.

– Micsoda? – kérdezték egyszerre a tündérek.

– Hát a Fehér Fény! – felelte nevetve, és kitérte karjait.

Abban a pillanatban, ahogy beragyogta a fény a földet, visszatértek a színek. A három Tündér örömeiben táncra perdült, és a színek szerteszét szóródtak a világban.

Ha nem hiszed, nézz körül! Megtalálad őket?

Ne feledd a tündérek színeit:

Alapszínek:

- piros
- kék
- sárga

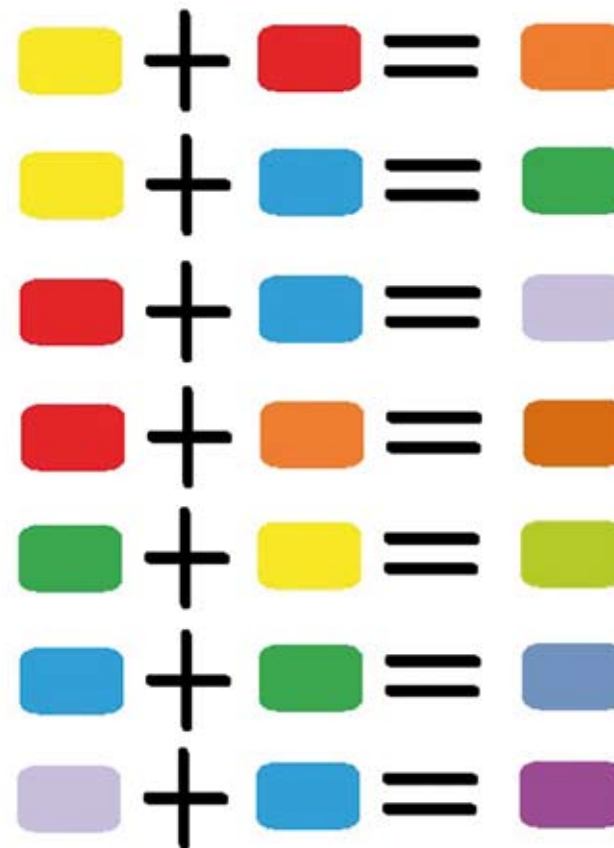
Kevért színek:

- narancssárga = sárga + piros
- zöld = kék + sárga
- lila = kék + piros

ALAPSZÍNEK:

KEVERT SZÍNEK:

- sötétnarancs = piros + narancs
- sötétsárga = sárga + narancs
- világoszöld = sárga + zöld
- türkizkék = kék + zöld
- sötétlila = kék + lila
- ciklámen = piros + lila

Szárnybontogató

Barátnőim

Az életben vannak rossz napok.

Nekem is vannak ilyen napjaim. Van, amikor éppen a dolgozat rosszul sikerül, de a barátnőim mindig megvigasztalnak. Ezért jó, hogy van kikre számíthatok. Jó érzés velük nevetni és együtt lenni velük. Nincs akkora ajándék, amivel viszonzni tudnám, amit velem tettek. Ha nem lennének, nem tudom mi lenne velem! Velük az élet vidám, mesés. Ha lennének a barátságunkban jelmondatok, az egyik ez lenne: Tartsunk össze. Nincs olyan nap, amit nem velük töltenék. Nincs olyan kérdés, amire nem válaszolnánk közösen.

Velük az élet csodás!

Vastag Kornélia,

**4. osztály, Samu Mihály iskola,
Péterréve**

Megértettem az állatok nyelvét

Egyik nap a fa alatt aludtam.

Azt álmodtam, hogy megértettem az állatok nyelvét. Egyszer odajött a kutyám és azt mondta:

– Az élet jó!

Én nem válaszoltam neki semmit.

Később odajött a macska hozzám és ennivalóért nyarvogott. Fölkeltem és beementem a macskatápellé. Mire kiértem, nem volt ott a macska. Úgy gondoltam, hogy elment egerészni. Később visszajött. Megharagudtam rá és nem adtam neki enni. Visszamentem aludni. Egy

cseppet sem bírtam pihenni, mert odajött a tyúk és elkezdett csipkedni. Kérdeztem, mit akar, de nem válaszolt. Hát elzavartam. Na, gondoltam, most már tudok pihenni. Volt ám egy kis baj, mert a kakas kukorékolt. Megkérdeztem tőle:

– Mi a baj?

Ő azt felelte, hogy az egyik tyúk halodlik. Én felpattantam a tyúk megmentésére, elindultam és mindjárt ott is teremtem.

– Hol fáj, mi bajod van?

– Ő erre azt válaszolta, hogy szomjazik.

Szaladtam egy vödör vízért. Visszaértem, adtam a tyúknak vizet. Jobban lett és megköszönte, én pedig visszamentem aludni.

Lefeküdtem, de nem bírtam pihenni, mert elkezdett esni az eső.

Felkeltem, kimentem, és már nem értettem az állatok nyelvét, később minden a megszokott kerékvágásban ment tovább.

Juhász Dominik, 4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A mézeskalács

Valamikor réges-régen élt egy kislány, akit úgy hívtak, hogy Ella.

Egyszer egy havas téli napon elhatározta, hogy elmegy a mamájához. Elindult. A városban meglátott egy nagy karácsonyfát, alatta pedig egy nagy mézeskalácsszálat. Meg is kóstolta, és abban

Szárnybontogató

a pillanatban ő maga is mézeskaláccsá változott. Mézeskalács városban találta magát. Megkérdezte egy arra járó nénitől:

– Hogy lehet visszamenni a városba?

– A királynőnél van egy varázspálca, azzal visszamehetsz, de vigyázz, mert nagyon nehéz bejutni, kérdésekre kell válaszolnod.

El is indultak, és ez az első kérdés:

– Mennyi a kilenc négyzetgyöke?

– Három, mert háromszor három az kilenc.

– Helyes válasz!

– Mennyi hat meg harminc?

– Fél hét.

– Helyes!

– Hány az egyszer egy?

– Egy.

– Jó, ügyes vagy, bemehettek!

Ezt mondja Ella:

– Köszönöm a segítségedet, innen megy egyedül is.

– Rendben van!

– Szia!

Elkérte a varázspalcát, és hazajutott.

Megkérdezte az apukája:

– Mit játszottatok a nagyival?

– Mézeskaláccsot.

Dávid Edina, 3. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Kedves Mátyás király!

Én megkoronázásod után 560 évvel később élek. Örülök, hogy az iskola, ahova járok, a te édesapád nevét viseli.

Sok mindent olvastam rólad. Nekem legjobban a fekete sereg tetszett. Szeretnél harcolni? Részt vettél-e a nagy csatákban? Számomra az a legkülönlegesebb, hogy a befagyott Dunán koronáztak meg.

Tudom, hogy nagyon sok aranypénzed volt. Jutott-e belőle mindenre?

Bárcsak abban az időben élhettem volna!

Lehettem volna az írnod, szakácsod, katonád, zsoldosod.

Sok szeretettel üdvözöl a te hú alattvalód:

Iván Károly, 4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Bárcsak én is varázsló lennék!

Ha én varázsló lennék, varázsolnék egy nagy udvart, amibe, saját lovardám lenne, saját lovakkal.

Gyönyörű szántóföldek és mező véné körül a házunkat és a lovardát.

Minden nap kilovagolnék a zöld mezőre, itatnám őket, és fésülném a szép sörényüket.

A családomnak is varázsolnék valami szépet. A kívánságlista igen hosszú.

A családomnak jó egészséget és boldogságot varázsolnék, hogy sokáig itt legyünk egymásnak.

**Bleszics Viktória,
3. osztály, Đuro Salaj iskola,
Szabadka**

Húsvét

Kovács Dorina

1. osztály, Csáki Lajos iskola, Topolya

Petra Čobanov

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Káposzta Renáta
1. osztály,
Széchenyi István iskola,
Szabadka

Durković Anđela
3. osztály,
Petőfi Brigád iskola,
Kúla

Nagy Mélykúti Viktória

2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Öreg Dominik

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Csikós Nikolett

1. osztály, Arany János iskola, Orom

Tóth Emese

2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Acsai Csenge

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

György Maja

3. osztály, József Attila iskola, Gombos

Glumičić Leila

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Apró Eliza

1. osztály, Arany János iskola, Orom

A nyulacska harangocskája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nyulacska, aki a nyakában egy szépen szóló harangocskát hordott.

Egyszer a nyulacska elment az erdőbe, lefeküdt egy bokor tövébe, és felakasztotta a bokorra a harangocskáját. Reggel, amikor felébredt, a bokor helyén egy nagy fát látott. A fa egyik ágán megpillantotta a harangocskáját.

Kérlelte a fát:

– Kedves fa, kérek, add vissza a harangocskámat! – De a fa nem adta vissza.

A nyulacska mérges lett, és elment a fejszéhez.

– Kedves fejsze, kérek, vágd ki a fát, hogy visszaadja a szépen szóló harangocskámat! – De a fejsze nem vágta ki a fát.

A mérges nyulacska ekkor elszökdécselt a köszörűkőhöz.

– Kedves köszörűkő, kérek, fend meg a fejszét, hogy kivágja a fát, és a fa visszaadja a harangocskámat! – De a köszörűkő nem fente meg a fejszét.

Ekkor már nagyon dühös volt a nyuszika. Elment a vízhez, és kérlelte:

– Kedves víz, kérek, hajtssd a köszörűkővet, hogy megfeneje a fejszét, a fejsze kivágja a fát, és a fa visszaadja a harangocskámat! – De a víz nem hajtotta a köszörűkővet.

A víztől a nyulacska elugrált a bikához, hogy az igya meg a vizet, a víz hajtssd a köszörűkővet, a köszörűkő feneje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, és a fa adja vissza a harangocskát. De a bika nem itta meg a vizet.

A nyulacska az egérhez is elment, és arra kérte, hogy csípje meg a bikát, hogy a bika igya meg a vizet, a víz hajtssd a köszörűkővet, a köszörűkő feneje meg a fejszét, a fejsze vágja ki a fát, és a fa adja vissza a harangocskát. De az egér nem csípte meg a bikát.

Erre a nyulacska a macskát kezdte kérlelni:

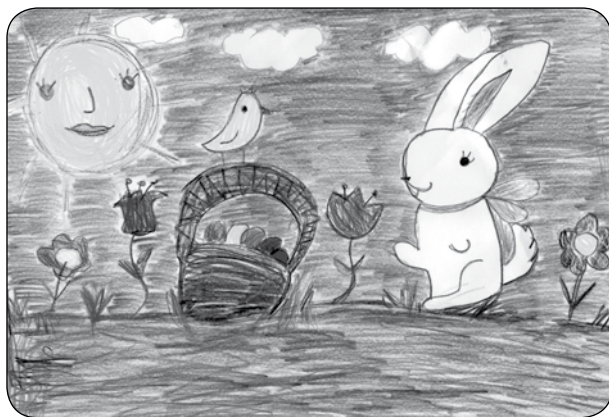
– Kedves macska, kérek, fogd meg az egeret, hogy az egér csípje meg a bikát, a bika igya meg a vizet, a víz hajtssd a köszörűkővet, a köszörűkő feneje meg a fejszét, a fejsze

vágja ki a fát, a fa adja vissza a harangocskát!

A macska azt válaszolta, hogy ő megfogja az egeret, de előbb adjon neki tejecskét.

Megörült a nyulacska, és igyekezett a tehénhez tejért. A tehén azt mondja, hogy ő ad tejecskét, csak vigyen neki füvecskét. A nyulacska elment a kaszához füvecskéért. A kaszás adott neki, a tehén a füvecskéért adott neki tejecskét, a tejecskéért a macska megfogta az egeret, az egér megcsípte a bikát, a bika megitta a vizet, a víz hajtotta a köszörűkővet, a köszörűkő megfente a fejszét, a fejsze kivágta a fát, és a fa visszaadta a szépen szóló harangocskát.

A nyulacska megörült, és nyakában a szépen szóló harangocskával továbbugrált. Többet le sem vette magáról.

Delić Jelena

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Varró Dániel

Nyúl tavaszi éneke

Mert, jaj, a nyár, mint lepke röppen
és ősszel minden oly riadt,
és télen sűrű, lassú ködben
dideregnek a nyúlfiak.

Tavasz, te cuppanásnyi szikra,
ha tappancsod a sárba lép,
vidorság száll a kis nyuszikra,
s megédesül a sárgarép'.
Bajuszt pödörsz a napsugárból,
s ugrálsz, mint gyöngye, lenge nyúl.
Ó, jaj, tavasszal szép a zápor
és sokkal később alkonyul.

Felmajer Vivien

3. osztály,
Jovan Jovanović Zmaj iskola,
Törökkanizsa

A tavasz hírnöke papírból

A fekete és fehér papírlapból elkészítjük a madár testét és fejét.

A piros papírlapból kivágjuk a fecske csőrét.

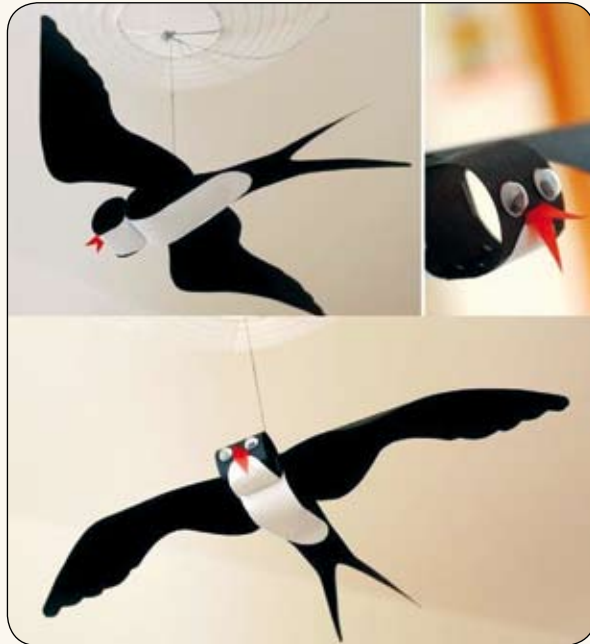
A gombok lesznek a madárka szemei.

Papírragasztóval összeragasztjuk a testrészeket.

Felfűzzük fonalra, és már röpül is a fecske!

Szükséges anyagok:

- fekete, fehér és piros papírlap
- olló
- ragasztó
- két kicsi fehér gomb
- fonal

A legkisebb ugrifüles

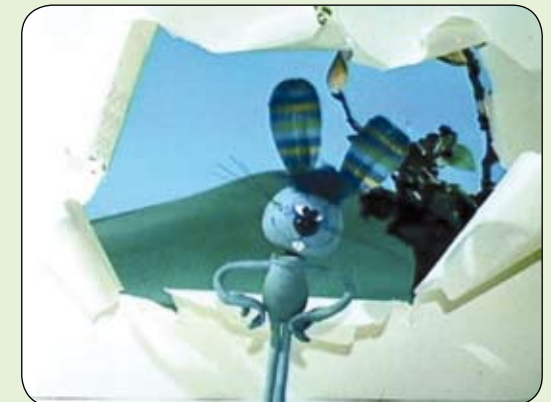
Látszik a bokorból két nagy nyúlfül, és még mi lát-szik? A legkisebb ugrifüles Tüskeshátú és Brekkencs, akik játékosan tanítanak a legalapvetőbb udvariassági formákra.

A legkisebb ugrifüles magyar televíziós bábfilmso-rozatot Csukás István írta és Foky Ottó rendezte a hetve-nes években. A sorozat há-rom főszereplője Ugrifüles, a nyúl, Tüskeshátú, a sündisznó és Brekkencs, a béka.

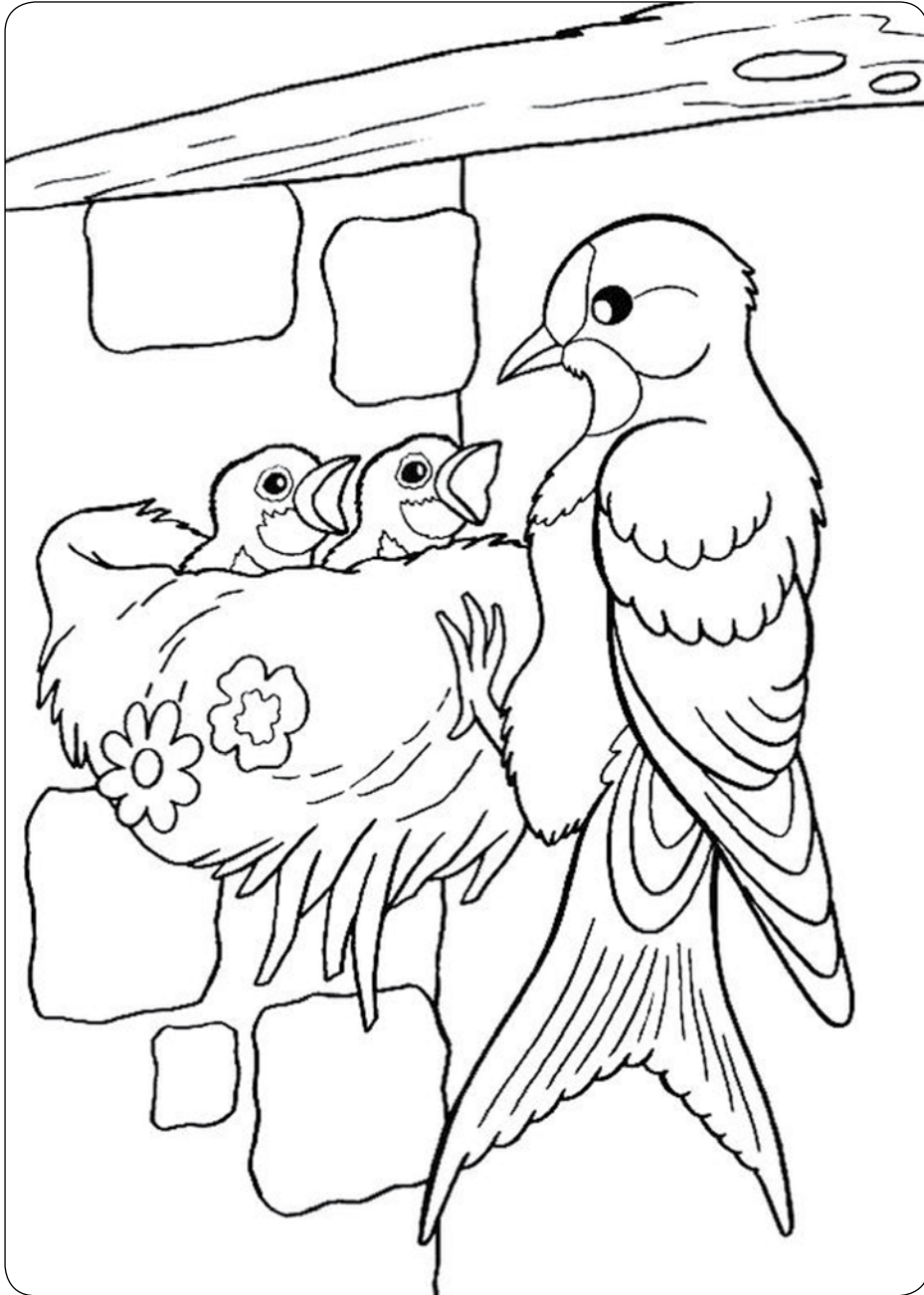
A legkisebb és legokosabb nyúl folyamatosan izgalmas kalandokba keveredik.

„Milyen okos, milyen ügyes a Legkisebb Ugrifüles! Most is ügyesen és okosan sétálgat a városban barátjával, Tüskeshátúval.

Ámulnak és bámulnak, és nagyokat tüsszentenek. Il-letve először a trafikos bódé tüsszentett, majd utána ők. Gyorsan elbúcsúznak, mielőtt eltüsszentenek az összes téli tüsszentést. Kiszabadítanak egy rigót a kalitkából, pirosra állítják a közlekedési lámpát az üldöző macska előtt, s a vakondtól megszerzik a kul-csot. Koncertet adnak egy beteg gyereknek, megalakítva a radiátor ütözenekart, amitől rögtön meggyógyul!”

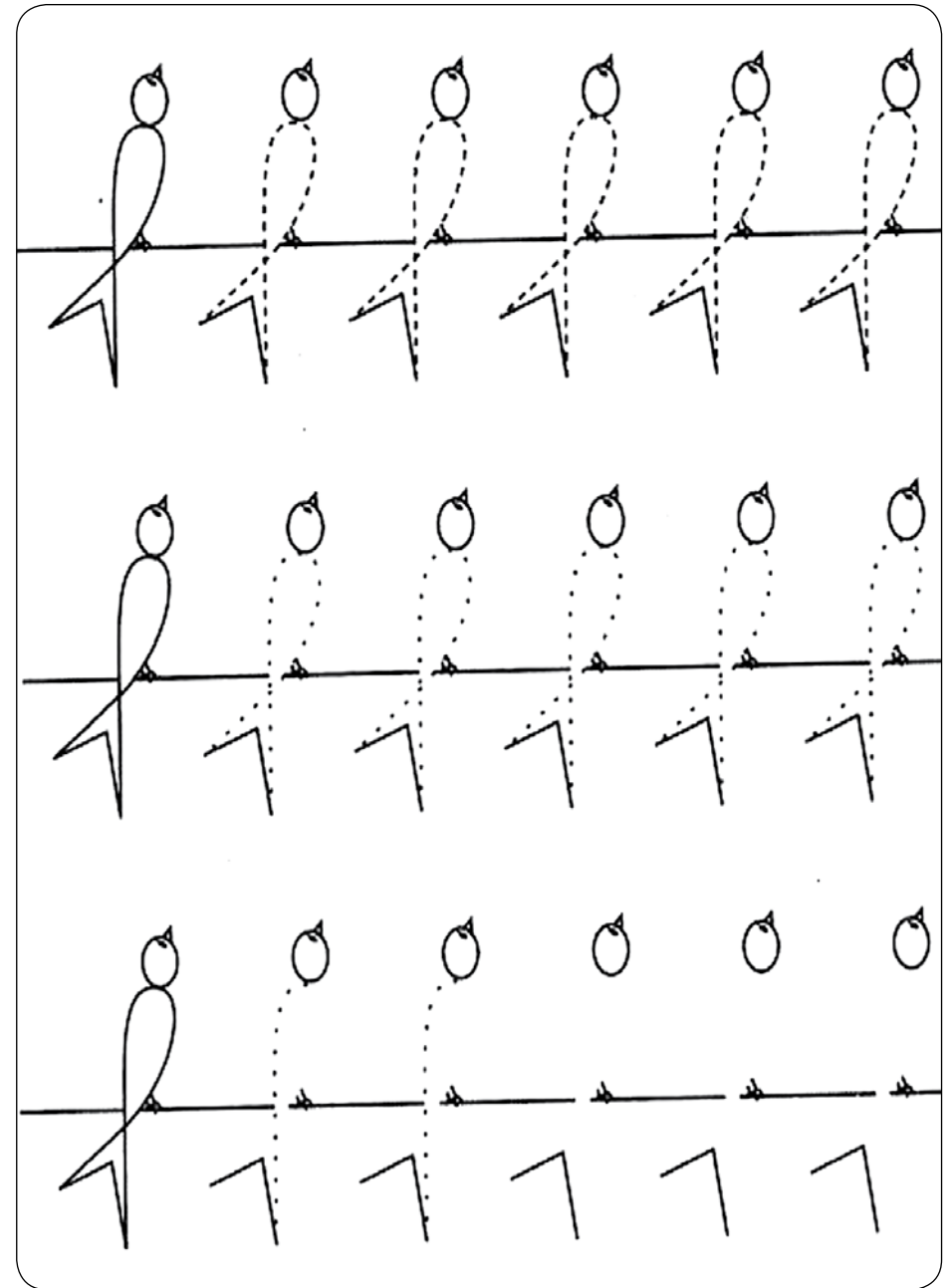
Színezd ki!

24

Rajzold meg a fecskét a minta szerint!

25

A fecske

A fecskéket a szabadság madarainak is nevezik, mert nem lehet őket ságban tartani. Ha mégis elfogják őket, nem szaporodnak tovább.

Az Antarktisz kivételével minden kontinensen megtalálhatók. Természetes élőhelyeik a nyitott területek, gyepek, nyílt erdők, szavannák, mocsarak és cserjések.

Igen hasznos madarak, az embernek a kártékony rovarok pusztítása által nagy hasznot hajtanak. A levegőben nyílsebesebben röpködve fogják a legna-

gyobb ügyességgel a különböző rovarokat. Hasznosságuknál fogva egyes fajait mint igazi házi barátot szeretjük, és véteknél tartjuk akár őt, akár fész-

két bántani.

Hazánkban három faj ismeretes, a füsti, a molnár- és a partifecske. A molnár- vagy másik nevén házi fecske nálunk a tavasznak

egyik legbiztosabb hírnöke. Amint tavasszal melegebb vidékekről megérkezik, azonnal nagy gonddal és műérzékkel a házakban jól védett helyeken – többnyire az ereszek alatt – gömb alakú fészket készít, melynek anyagát agyagból vagy sárból mindkét szülő apróként hordja, és a szájából vett nyállal ragasztja össze. A fészkekbe oldalt kis kerek nyílás vezet, belseje tollal és pehellyel van puhára kirakva. Öt-hat hófehér tojást rak, melyeket 13 nap alatt csak a nőtény költ ki. Az alatt az idő alatt amíg a nőtény ül, a hím hord neki ennivalót. A gyámolatlan, csupasz kicsinyeket a szülők a legnagyobb gonddal és szeretettel ápolják és táplálják. Évenként kétszer is költ. Ősszel, szeptember hónapban a fecskék csoportosulni kezdenek és kisebb-nagyobb csapatokban elhagyják hazánkat, hogy melegebb vidékekre – Dél-Európán át –, Afrikába költözködjének. Nevezetes, hogy tavasszal mindegyik pár ugyanarra a helyre tér vissza, ahol az előbbi évben fészkelte.

Móra Ferenc

Fecske-hívogató

Villásfarkú fecskemadár,
jaj de régen várunk!
Kis ibolya, szép hóvirág,
kinyílt már nálunk!

Fátyolszárnyú kis méhecskék
zúgva-döngve szállnak.
Cífra lepkék, kék legyecskék
ide-oda járnak.

Rózsa, rózsá, piros rózsá
nyitogatja kelyhét;
itt a tavasz, lessük,
várjuk a csicsergő fecskét.

Weöres Sándor

Eresz alól

Eresz alól fecske fia
ide néz, oda néz:
van-e hernyó, hosszú kukac,
ízesebb, mint a méz?
Csórét nyitja ám,
buzgón, szaporán.
Kis bendőbe mindenféle
belefér igazán.

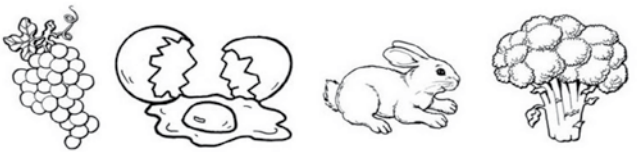
Színegyeztető

Melyik kép illik a megadott színhez?
Előfordulhat, hogy több megoldás lehetséges.

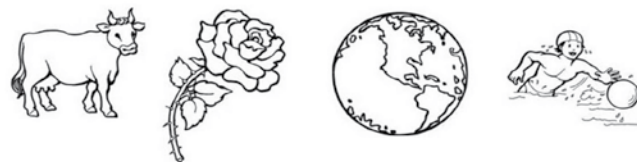
piros

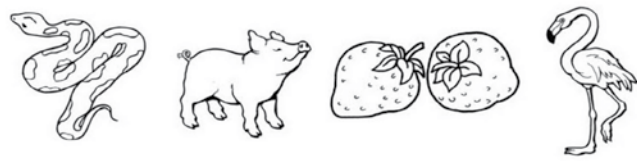
zöld

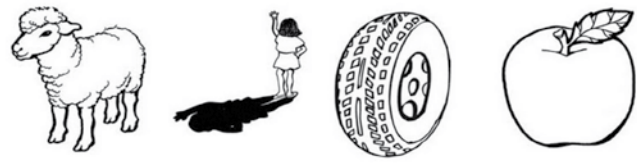
kék

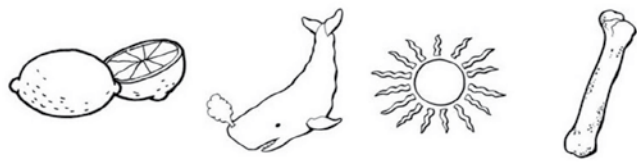
rózsaszínű

fekete

sárga

Számoljunk!

9

6

7

10

11

12

13

12

11

8

9

10

Lázár Ervin

A Kék meg a Sárga

Egyszer egy festékpötty – egy kék meg egy sárga – egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

– Nem menne egy kicsit távolabb? – mondta ingerülten a Kék.

– Menjen maga – válaszolta a Sárga – s különben is, talán köszönne!

– Még hogy én köszönjek? Egy Sárgának?! – morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

– Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm?

– De azt. Ha nem látná, én Kék vagyok!

– Engedje meg, hogy föl kacagjak – mondta gúnyosan a Sárga –, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyökljön az oldalamba!

– Először is, maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket, a legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelsen el egy sárga szemű embert... br... vagy sárga vizet!

– Mégis csak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá... Kérem, ez mégis csak disznóság, most már egészen belém mászik...

De a Sárgának nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a két festékpötty összefolyt. A kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket és így szólt:

– Nicsak, milyen szép zöld pötty!

Devecsery László

Színek

Hegyre ült fel most a kék, majdnem olyan, mint az ég. Levelekbe szállt a zöld, telehinti a mezőt; piros, kék, meg sárga: mezők virágára.

Színek, színek mindenütt, nézd a barna, kicsi sünt! Rőt a róka, s hosszú farka, egész világ tarkabarka.

Jenovai Barbara

1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsernye

Fátyol Nikoletta

3. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

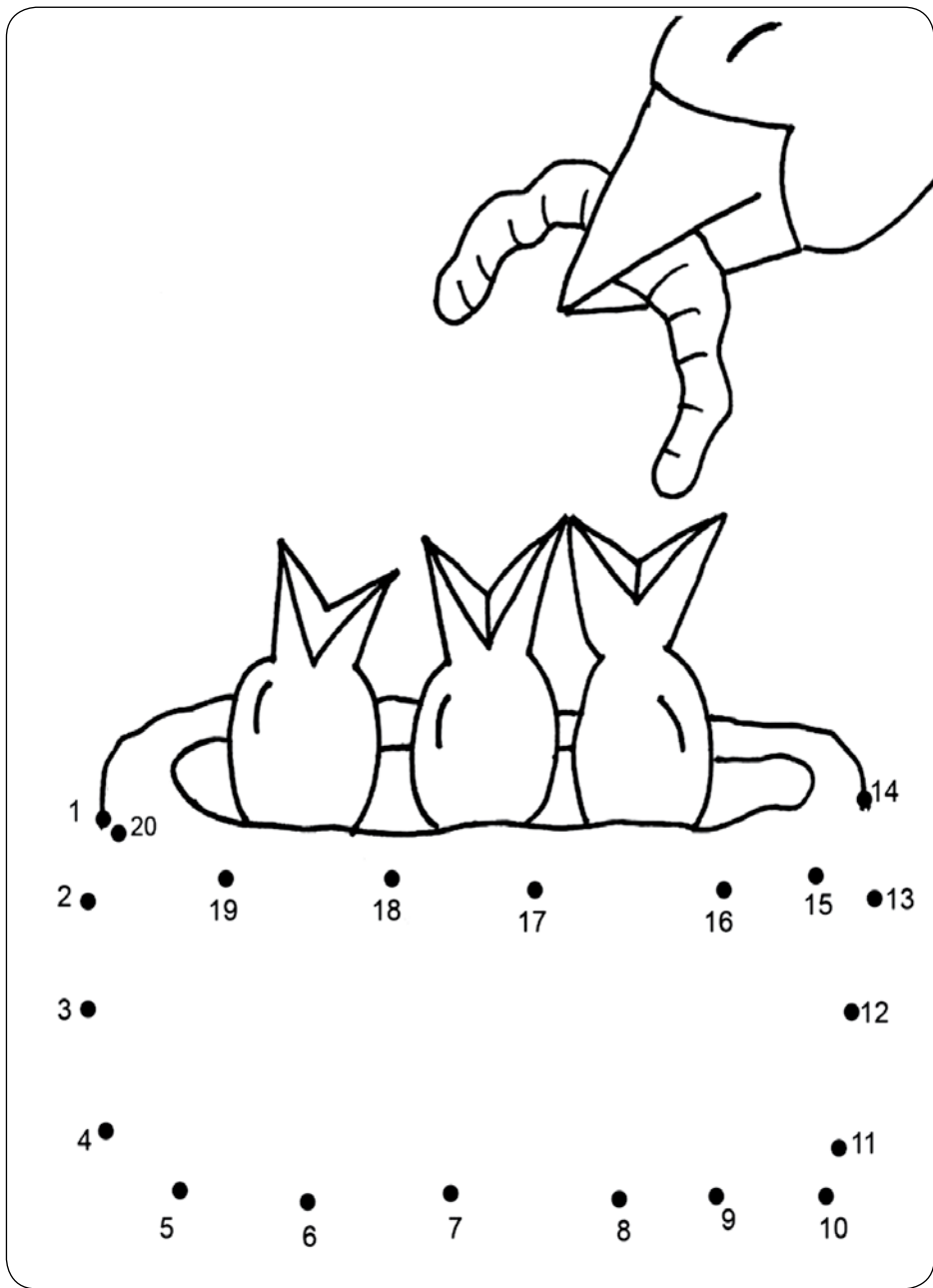

Bacsó Zsanett

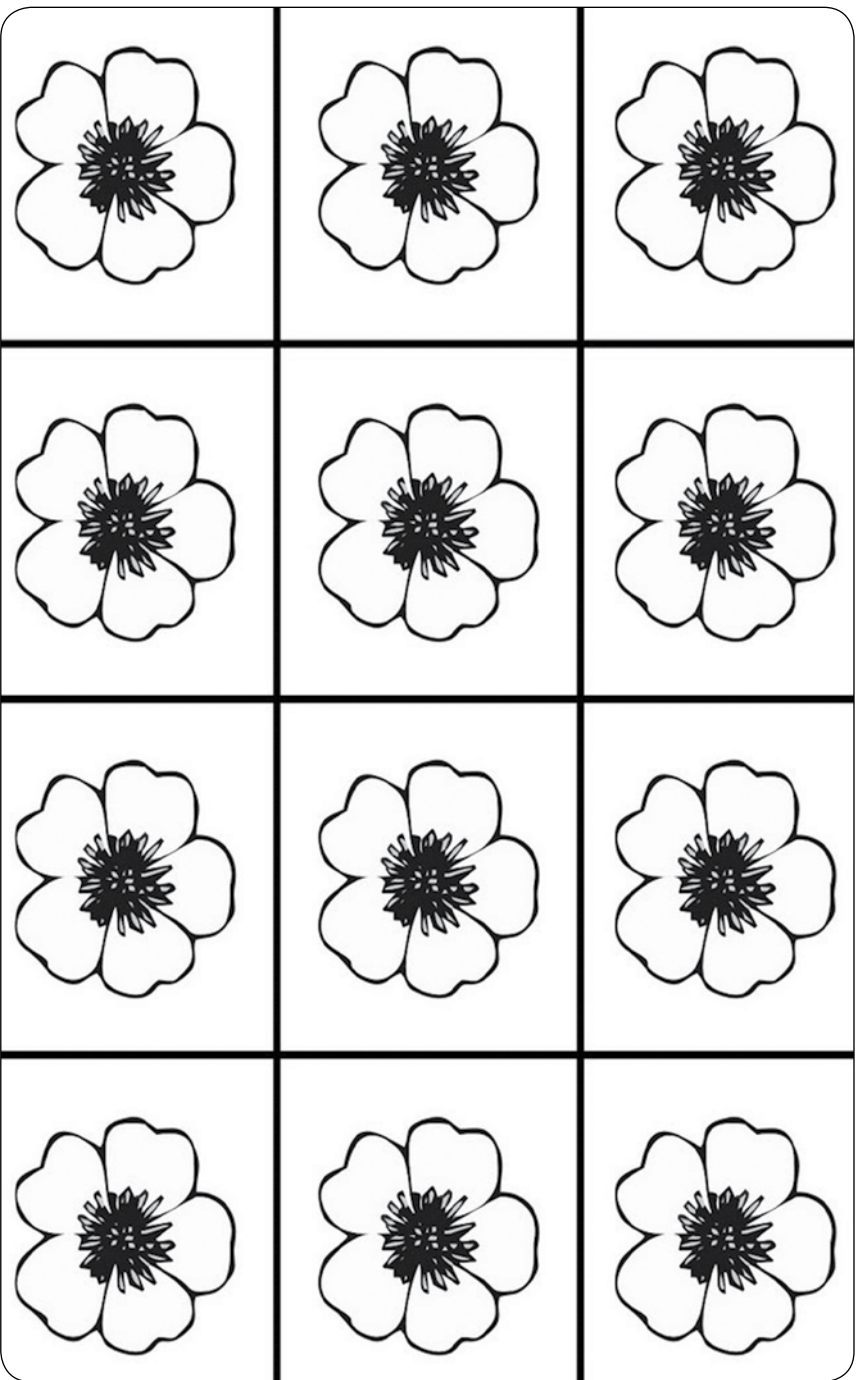
2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Törökkanizsa

Kösd össze a pontokat!

A virágok és a színek

Az első sorban a második virágot színezd pirossal – A második sorban az első virágot színezd kékre! – Az első sorban a negyedik virágot színezd zöldre! – A harmadik sorban a harmadik virágot színezd sárgára! – A második sorban a második virágot színezd rózsaszínűre!

A tavasz hírnökei

Faragó Anna
temerini óvodás

Dékány Dávid
1. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Illés Leóna
péterréveai óvodás

Hegybeli Bence
3. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Bjelic Milica
1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcserepye

Kecskés Barnabás
2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Az én anyukám

Az én anyukám neve Kecskés Krisztina. Harminchárom éves. Három gyermek édesanyja. Kedvenc színe a rózsaszín. Szeret kézimunkázni. Foglalkozása tornatanárnő. Nem cigarettázik. Százhetvenkét centiméter magas. Jól tud palacsintát meg rántott húst sütni. Nadrágban szokott járni. Társasjátékot szoktam vele játszani.

Anya, anya, édesanya,
Nem ölel úgy senki más,
Anya nélkül mit sem érne
ez a kerek nagyvilág.

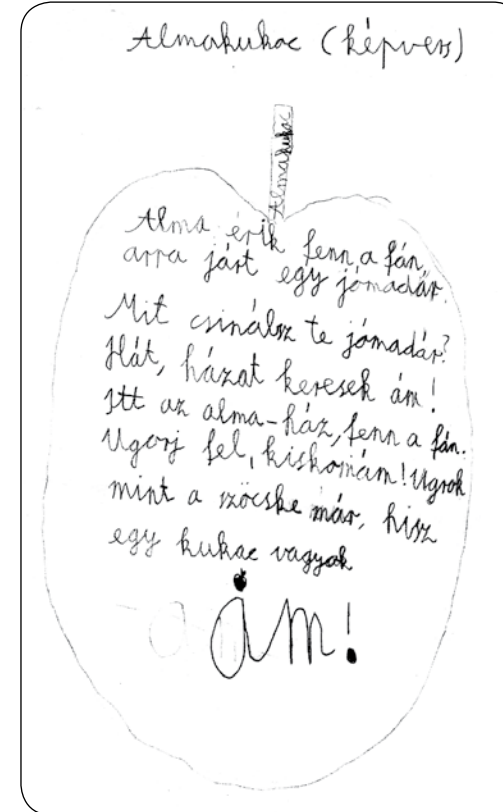
Nagyon szeretném, hogy sokáig éljen!
Kecskés Barnabás, 2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Apa és én

Apukám neve Sárkány Károly. Apuval sokat traktorozunk, mindig megyek vele, ha éppen nem a suliban vagyok. Amikor ráér, és nem fáradt, mindig játszik velünk. Velem leginkább traktorozni szokott, de van, amikor Enikő is játszik velünk. Akkor társasozni szoktunk. Szoktam neki segíteni a padlásán, ha gabonát szed fel, én tartom a zsákot, ha pedig morzsolunk, akkor a kocsin igazítom a kukoricát. Most, a télen nem sok hó esett, így nem tudtunk hóembert építeni, de a szánkózás nem maradt el. Este, amikor fáradt, és lefekszik, én mindig odabújok hozzá, és együtt tévézünk. Van, hogy el is alszunk így együtt.

Nagyon szeretem az apukámat. Ő az én apukám.

Sárkány Ádám, 2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispiac

Bajtai Dorina,
2. osztály, November 11. iskola,
Zenta

Édesanyám

Az én anyukám neve Szécsi Mónika. Este olvasni szokott nekem és a testvéreimnek. Rajzolunk és tanulunk is együtt. Segítek neki tortát sütni. Tornázni is szoktunk.

Nagyon szeretem őt.

Szebenyi Nóra, 2. osztály, Kárász Karolina iskola, Kispiac

Kisképtár

Kazinczy Nimród

1. osztály, Moša Pijade iskola, Pacsér

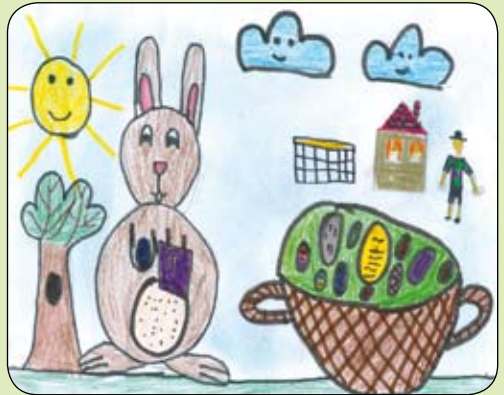
Husla Szintia

2. osztály, Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

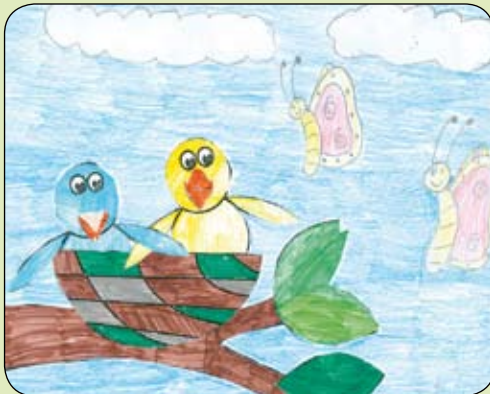
Hofman Szofia

1. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Szőregi Kata

2. osztály, Thurzó Lajos iskola, Zenta

Vojčena Mia

2. osztály, Petőfi Brigád iskola, Kúla

Lackó Máté

1. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya